ja urriſes kolleda ealega. „Warras ja mõrtſokas! ſiño wiimne tund on praego käes! Ei aita pikkemalt walle egga kawwalus; ma wõttan ſo tossu ſeeſt wälja! Allanda ennaſt ſilmapilgul miño wõimusſe alla, kahhetſe pattud ja ſiis — juñalaga Ma-ilm kõige kañatega. Siin makſan ühhekorraga kõik wañad wõlad kaſſudega ſulle kätte. Ei aita nüüd karwa-niitmine egga kehha wõidmine, ei tolm, liiw egga kuſſi, misga mo ſilmi pühkiſid ja ſilmawalguſe kus-tutaſid; piñedal pääl teen ſulle otſa.“

Reinewadder mõtles: nüüd ollen puſſis! kui teña wolli alla ennaſt ei eida, tappab ta mind ſil-mapilgul; eidan ma ennaſt teña alla, ſiis ollen iggaweſt teetatud ja rahwale naeruks. Maggusa ſõñadega hunti melitades, ütles ta: „Armas oño iſſand! rõemoga tõutan, ellootſani teile ſullaſeks jäda, oña ſuurt warra ja rikkuſt teile kinkida, kui mind ellusſe jättate. Tahhan teid eñam auustada, kui kuñingat, kõik miño ſugguwõſſa peab teid tenima. Mis eddeſpiddi metſas, jões, järwes ehk muial püan, peab teile oſſaks ſama. Teie ollete wäggew, miña kawwal; ellame meie ühhel melel, kes ſiis meie üle wõimuſt ſaab? Ei olleks ma ellades teie wasto akkanud, kui wõimalik olleks olnud tülli teiſtwiſi lõppetada. Wõideldes püüdſin teid warjada, egga olnud miño ſü, kui koggemata küned ja ſabba teie ſilma putuſid; ſüddameſt kahhetſen ſedda kahju! Ma tunnen mõnda mõñuſaid arſtirohtuſi, misga teie wigga wõin parrandada. Ehk jääks ka üks ſilm

piñedaks, mis ſeſt ſuremat wigga? Õhtul maggama eites olleks teil agga üks ainoke akna luuk kinni panna, kus teiſtel ſellepärraſt kahhekordne waew on. Miño ſugguwõſſa peab teie ees põlwi nikku-tama; kuñinga ja iſſandate kuuldes tahhan teie käeſt andeks palluda, awwalikkult kõik oña ſüüd ja kur-juſed üllestunnistada. Wande ſõñaga tõutan, et teil miño poolt ial eñam kahjo ei olle karta. Tah-hate teie mind ſiiski ſurmata, ſiis tehke, kudda ar-wate; agga üht piſſokeſt aſja pallun mele tulletada: miña ſurren, agga ei ſurre miño ſugguwõſſa. Üks-kord ſaab miño lasteſt ja laſte lasteſt kättetaſſuja wälja tullema, kes werrise tõ palka teile makſab.“

„Kawwal rebbane!“ urriſes hunt: „ſa püad ennaſt miño küüſiſt peaſta. Ehk olleks Ma-ilm üsna kullaſt ehhitatud ja pakkuksid ſa ſedda mulle lepi-tuſe innaks, miña ſiiski ſind lahti ei laſſeks. Kül ma ſo wolle wandumiſed tunnen; ja ei annaks mitte tühja muña koort mulle palgaks, kui ma ſind peaſ-taksin. Siño ſuggulaſi ei karda ma mitte küüne wõrra; tulgo neñad miño peale, kui tahtwad. Sa ütled ennaſt täña miño wasto armoline olnud? wata mõrtſokas! werrine ſilmamuña rippub kui pihowarre-tops alles palge peal. Kas ſa ülleanneto ei olle miño kaſſokat mitmes paigas lõhkunud? Sa olled mo naeſe äbbi ja teotuſe ſiſſe ſaatnud; ſe olleks ruñal karjapoiſi tõ, kui ma ſulle andeks aunakſin, ja ſiño peale armo eidakſin. Kõik wañad ja uued pattud peab ſa täña elloga taſſuma.“

Reinewadder Rebbane, 1850 , lk. 1167